

CERUCIADA ROMÂNII ȘI MONDULUI

SAPTAMANAL DE ORIENTARE POLITICA SI SPIRITUALA

ANUL I, Nr. 12 Director: MIHAIL STELESCU Apare JOIA

- SUMAR
- Nici dreapta, nici stânga
de Mihail Stelescu
 - Ce am văzut în Germania (III)
de Const. Caragea
 - Monopolul zahărului
de Sergiu Lecca
 - Somajul și organizarea muncii
de Dem. C. Milozi
 - Fierul roșu în Biserică
de Mihail Călugăru
 - Mistuitoarii foamei
de Focioni Miciacio
 - Inconștiența, maladia sec. XX
de Paul Bărbulescu
 - Mircea Damian: București
de Alexandru Talex
 - IOANA și scriitorul A. Holban
de Mircea Mateescu
 - N. Davidescu: Helada
de Aurel Chirescu
 - Ofensiva agricolă
de S. Bejan
 - Carnet
de Ion Aurel Manolescu
 - Teatru și sport
de Toma Alexandrescu
 - Răspunsurile anchetei printre
cititori

Sport-Cronici:
teatrală—muzicală—politică etc.
Desene de N E A G²U

CETAȚEANUL: — Unde dracu o fi lozul de 12.000.000 lei?

Inconștiența, maladia sec. XX

Secolul XX se caracterizează prin viteză. Viteză care a dăunat tuturor ramurilor de activitate. Pentru că a pătruns în toate.

Dacă în mecanică, de exemplu, viteza ne-a dat posibilitatea parcurgerii în timp extrem de scurt, distanțe pe care acum 70—80 de ani, nu le puteam sfârși decât după săptămâni de drum anevoios și riscant, dacă realizările tehnice, ale secolului acestuia, ne-au înlesnit rapiditatea elaborării diferitor ustensile — viteza fiind, deci, bine cuvântată — în domeniul etic — spiritual — ca să nu mai vorbim de cel politic — lucrurile stau cu totul altfel. Cu toate binefacerile imediate pe care le aduce viteza, ea nu e, totuși, total binefăcătoare. Căci, datorită ei și perfecțiilor tehnice am pierdut atâtea material uman cât și tehnic. Dar ne doare mult pierderea materialului uman. Mai ales când ne gândim că, demența vitezei care a intrat în sângele individului secolului XX, a cauzat pierderea atâtor oameni, și mulți dintre cei de valoare.

Ceeace ne preocupă acum, e să arătăm, cum datorită acestei viteze, toate funcțiile omului modern s'au accelerat, împingându-l spre inconștiență. În special, graba cu care raționează omul, azi, îl face inconștient, în sensul de atrofieri a simțului răspunderii.

Sânt destule cazuri de inconștiență în viața noastră publică. Și e foarte dureros. În ev. modern cu devisa «civilizație rafinată», să fim atât de «avansați»! Ce e mai trist, e faptul că această inconștiență i-a lovit atât pe bătrâni cât și pe tineri. Pe cei din urmă, în mai mare măsură. De altfel e și explicabil. Ei sânt cei mai expuși, și creșcuți în mediul contaminat de această maladie.

Dar, o societate formată și mai ales condusă de oameni lipsiți de simțul răspunderii, numai spre progres nu poate merge. Ci sigur și cu pași gigantici, spre dezastru.

Ne-am putea salva?! Da! Înșă ce să faci cu un tineret jemanfigist?! Un tineret nepăsător și gata oricând de compromisuri. Da. Să nu vă surprindă. Tineretul nostru de azi, în cea mai mare parte, e pus pe căpătuială cu orice preț. Or, știut este că, la noi, căpătuiala nu se poate face decât printr'un compromis. Și în afară de asta. Există tineri cari neagă complet valoarea vreunui om (și când te gândești câți de puțini oameni are și România Mare!) pentru că peste puțin timp să alerge la el cerându-i sprijinul, punând în vorbe efecte înduioșătoare.

Unde ne sânt punctele de vedere? Unde exigențele? Să ne răspundă acei domni tineri, cari datorită flexibilității coloanelor vertebrale ale spinărilor domniilor lor și altor maniere, demne de tot dispreț, se târăsc prin viață cu măști de virtuși. (Cred ei.)

Unde este adevărul pe care să-l împământenim în această țară bătută de toate vânturile și spoliată de toți speculatorii autohtoni și mai puțini streini?

Unde este cinstea? Unde simțul datoriei și al răspunderii?

În falsurile care se practică pe o scară așa de întinsă astăzi? În hoțiile făcute în ochii tuturor? Pro-

tabil. Pe dată ce acestea's practicile secolului XX.

Unde ne sânt profesorii? În politică?!

De aceea probabil acești profesori, în loc să instruiască pe copiii cari li se încredință, dormitează tot timpul în clasă, făcând mai mare, din când în când, câte un ochi, pentru a mai consulta ceasornicul. Sânt oameni atât de conștienți că nu-i preocupă de cât timpul, pe care-l doresc cât mai repede scurs.

Inconștiența e atotstăpânitoare. În viața privată, în viața publică, în învățământ, în ziaristică. Politica n'o pomenim. Se subînțelege. Datorită acestei inconștiențe, generațiile cari ne vor urma, nu vor avea pentru noi — premergătorii — cari aveam datoria să-i instruiam decât cuvinte grele. Or, tocmai pentru aceste generații cari vor veni, mai ales, trebuie începută opera de purificare a cadrelor, de elementele cari nu-și fac datoria.

Ne trebuie funcționari conștienți și profesori la fel. Ne trebuie conducători pătrunși de timpul răspunderii. Să renunțăm la protectoratele politice, pentru a tămădui viața socială românească de cea mai grozavă maladie a secolului: *inconștiența*.

E maladia al cărei microb e raționamentul în viteză. Raționament nesigur și nefondat. Omul prins în febrilitatea vieții acesteia publice nu poate judeca decât febril și fără nici o preocupare de aprofundare.

De aceea, trebuie să pornim dârji acțiunea de purificare.

Să nu ne lăsăm mișcați de nici un sentiment umanitarist, în această operă de purificare. Să lăsăm sentimentalismele. Nimeni nu trebuie să ocupe locul pe care nu-l merită. Mai ales astăzi. Să înălțurăm pe inconștienți. Și dacă nu avem oameni cu cari să-l înlocuim, să muncim și să-i formăm. Iar până la formarea acestora, să preferăm să înaintăm mai încet dar cu folo, decât cu toate locurile ocupate și cu impresia că progresăm, când în realitate, regresăm. Pentru că în timp ce alții muncesc formând elemente noi și de valoare, noi stăm pe loc rămânând în urmă.

Terapeutică inconștienței este înălțurarea inconștienților, ori cari ar fi ei, mari sau mici, și oricari ar fi starea lor socială sau civilă.

Opera aceasta de însănoțire publică trebuie cât mai rapid înfăptuită și fără nici o milă. Decât să piară un neam, mai bine să piară o mie, două, de inutili dăunători sănătății morale românești.

PAUL BARBULESCU

• Intelectuali! Dacă nu vă place cum suntem noi, dovediți cel puțin că sunteți voi mai buni.

• Uzina și Universitatea sunt astăzi două tiranii deopotrivă de nedrepte cu cei slabi. Lucrătorul și studentul trebuie deci să-și dea mâna ca să se scuture de „dinastiile” cari terorizează munca manuală și cea intelectuală.

• Mizeria studentului egalează și uneori întrece pe a lucrătorului.

MISTUITORII FOAMEI

Impasul acesta spaimântător care a prins în tentaculele spoliatorilor cruzi de pretutindeni toate așezările lumești, macină pe indetele sărmana sbatere a omului, purtându-l spre prăpăstioase neguri, risipindu-i bruma de nădejde creștinească care îl mai însuflețea.

Spectrul foamei învăluie ca un abur de pierzanie masele năucite și desorientate, dăruind cu gesturi scheletice o imagine grandioasă de sfârșit de veac, insinuând suflurilor biciuite de frigul iernii o eternizare de coșmar apocaliptic.

În inima munților cu zăpezi svânturate, peste câmpiile nesfârșite, dealungul ulițelor gloduroase și hârtopite ale satelor și orașelor, până în Capitala spre cari mai năzuiesc rămășițe de energii răscolite, convoiul mizeriei omenesti viermuie fără de istovuri. Scrașnetul trupurilor roase de foame pătrunde surd în vacarmul besmetic al deșantării. Mulțimea pestriță și suferindă — reversul nefericirii pămânești — își poartă umbra deșirată dealungul zidurilor, lângă hohotul imbuibat al pleavei sociale ghiftuită la bogate praznice.

După anii dezorientărilor spirituale — neînțurâte din dramul prefacerilor cari au urmat măcelului inutil stărnit de egoizme atroce — un val de belșug biblic a năpădit solul în continuă fecundare. Pretutindeni zac nesfârșite depozitele ce-au închis sub lacăte grele rodul brațelor vânjoase. Cantități enorme de grâne putrezesc în hambare sau primesc culcușul adânc al apelor mării. Lacoma dorință de procopsire inspiră gesturi nesăbuite și în locul gândurilor mărinoase pune în învolburarea minților vâpăi gheenice.

În decada celei mai mari bogății care a cotropit pământurile, omenii în legiuni timorate, se mistue de foame. Ocolind calculele făcute de alții la căldura moleșitoare a fotoliilor, aiurea, unde trusturi speculative nu prididesc să stăvilească furtuna adevărului, ni este gândul la noi. Șomajul încrustat ca un motiv de groază în nedumerirea celor suferinzi, ia, zi de zi, proporții dezastruoase. Preocupări de interese meschine, aleșii improvizati ai nației au neglijat de mult dezideratele fierbinți ale celor mici. În goana vertiginoasă a umplerii gurilor din vistierii, desechilibrării echilibratori ai bugetelor, obședați numai de rezezi măsluiri, au

sfidat îndelung răbdarea călită a obișduiților. În vreme ce tâlharii dovediți ai celor mai veroase afaceri făcute pe spinarea acestui neam, își primblă slănoasa ființă sub oblăduirea milioanele furate, oamenii cinstei și ai cugetului drept, își plâng cu lacrimi de sânge ruina. Protejații zilei mișună pretutindeni. Frânți de viciu, pachidermii aceștia spulberă îndemnurile bune și plumbuesc orice gând luminat. Acoperind turpitudinile lăstate de guvernări nefaste, specialiștii treziți peste noapte din putreda lor inconștiență, ordonă prigoana împotriva celor neapărați. Răsplătind instinctele bestiilor cari dorm în făptura scârnavă a multora, stăpânitorii vremelnici asmut pofta de sfâșiere a trimișilor, pe-

Poem pentru somnul de fecioară

Visam astnoapte somnul tău:
Poemul gândului ateu;
Preludii de argint și ton
În ireal hamac de svon.

În patul tău crâmpie de cer —
F — atâtea rod de giuvaier
Și-atâtea jocuri de lumini
Că nu știi cui să te închini! ?

Ori ochilor cumiști sub pleoape
Cu liniști unduite 'n ape;
Ori mâinilor, liane vii,
Cu degete de vis, solii!

Ori trupului tău de ivoari
în alb de stele, iluzorii,
Cu viața — pasăre de vis —
Sub frăgezimi de ochi închis.

Seninul picură în candeli
Povestea străjilor de Arhangheli
Care-au veghiat în preajma ta
Să-ți fie somnul, vis de nea!

SERGIU CRISTIAN

celuind faptele cari nu deosebesc pe om de fiară. Exemplificând, ar fi să înșirăm, zadarnic, întâmplări ce pot alunga somnul liniștit al firilor drepte și cari oglindesc perfect degradările acestei epoci.

Dijmuitoarii nesățioși ai stăpânirii înșfacă — îndrăznești — totul, nesinchisindu-se de vaetul care urcă din durerea celor părăsiți.

Suferințele cresc dospite în nebuștii stărniri.

Valul mizeriei omenesti șerpuieste printre trupurile cari cad.

Țâșnind din suflete cinstite, dreptatea strigă în desnădejdi.

Măine valul acesta ar putea să prindă în vertiginoasa-i trecere pe acei cari îi batjocoresc apropierea, astăzi.

FOCIONI MICIACIO.

Pentru doi ignoranți

Em. Raza și Sandu Eliad au scris în «Santier» despre renegatul Panait Istrati. Socotim că acești onorabili domni scriitori sunt prea gentili cu un om pe care nu-l încântă deloc acest fel de comportantă.

Panait Istrati nu este un renegat! E omul care știe ce vrea și ce poate fiecare, fără a căuta prin aceea să-și creieze vre-o faimă sau vre-o atmosferă favorabilă. N'a căutat nici odată să speculeze, cu toate că ar fi avut ocazii. El a înțeles însă să facă numai literatură și prin talentul și spiritul său universal să ducă în lume sufletul românesc, ridicându-l pe culmile cele mai mărețe, cum nu mulți au mai făcut-o până la el.

Ce i se poate imputa unui om care-și recunoaște greșelile și caută să le îndrepte din propria lui voință?

Da! Panait Istrati, a scris o scrisoare către dreapta. O scrisoare nu către dizidenții gardiști de sub conducerea lui Stelescu, nu! deoarece «Cruciada Romanismului» nu înseamnă ceeace vor să înțeleagă cei care caută să răspândească idei și păreri false.

Panait Istrati a înțeles ce vor cruciații.

Nu l'a silit nimeni să ia vre-o hotărâre, singură conștiința lui l'a îndemnat să se îndrepte către ei și să caute ca prin cuvântul său inimos să-i îmbărbăteze. Indiferent care au fost concepțiile lui până acum, importă numai marea curaj, demn de admirat, care l'a hotărât fără teamă să meargă pe drumul drept.

Putem oare spune că prin aceasta și-a ridicat prestigiul sau faima? Ar fi o mare greșală să credem că a căutat să stărnească un așa pretins «caz Istrati», care a fost născocit de imaginațiile bolnăvicioase ale unor speculanți de senzațional.

Nu vedeți domnilor că vă faceți de râs? Cum puteți afirma așa un fapt, prin care vă compromiteți singuri. Panait Istrati n'are nevoie de reclamă, el e omul care se ascunde și caută să trăiască îndepărtat de astfel de manifestațiuni. Modestia îl oprește să încerce o astfel de incursiune zadarnică; el care a sorbit până'n fund cupa gloriei, nu poate să se gândească la o astfel de neghiobie compromițătoare.

Panait Istrati, e un om cum nu sunt mulți, d-lor Raza și Eliad.

ALCER BRECUNESCU

